

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετ' ὄντας χρόνον
 ὅτῃν γῆν ἔδραμον τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνθακόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
 ποῦ θά 'βροῦν λαοὶ με πετραχάλα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
 Πῶ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπῆ
 ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
 με τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιοι ἀπ' ἔξω θέλει
 δὲν θά πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Μάρτη τρίτη καὶ δεκάτη,
 καὶ μπουρὶν τοῦ Κορφαῖτη.

Ὀκτακόσα τριάντα κ' ἐπτά
 καὶ φρενιάζουν τεμένη δεπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μὴν ἔρχεσ' ἐκ τῆς Ἀγορᾶς ἢ τοῦ Βουλευτηρίου,
 ἢ μήπως ἔρχεσαι ταχὺς ἐξ ἀποδευτηρίου;

Π.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, ὦ κεφαλὴ
 καὶ κάρα παμφιλτάτη,
 κ' ὅλη τὴν νύκτα ἴστη Βουλὴ
 δὲν ἔκλεισα τὸ μάτι.

Φ.—Τηνικάδε πῶς ἀφῆσαι, ξυλινέ μου Περικλέτο;

Π.—Εἶχα πάρεσι καὶ μαγκοῦρα καὶ ρεβόλβερ καὶ σιλιέτο.
 Ἔλεγε καθέννας βλάμης,
 μὰ δὲν εἶχα πᾶς δυνάμεις,
 καὶ τοὺς ἀφῆσα νὰ λένε καὶ τὸν ἀμπακο νὰ ψάλλουν
 καὶ τὸν κόρακα νὰ βγάλουν.

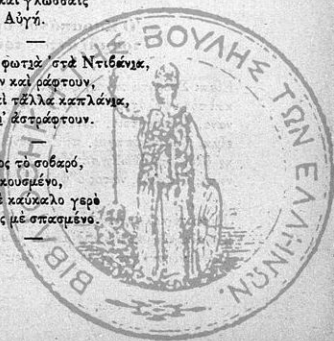
Κάθε τόσο πατατράκα, κάθε τόσο τρακατρούκα,
 ἕνας κ' ἄλλος κάθε ἕλιγο παίζει κουτασάκη ρόλο,
 καὶ κυττάζων τῆς ματσούκας ἐνθουμαται τὸν Ματσούκα,
 ποῦ γυρίζει κ' ἀπαγγέλλει λαύρους στίχους γιὰ τὸν Στόλο.

Ματικὴς θυμωμέναις,
 γροθιακὴς σηκωμέναις
 κυττάζει με τρόμου,
 μουςτάκι στριμμένα,
 μαλλιά ξεπλεγμένα
 νὰ πέφτουν ἴσους ὤμου.

Κρυφοί, καρκούλιζ,
 προσάλλει κ' ἡ πούλια,
 κ' ἀκόμη κραυγῆ.
 Κοκόρια καὶ κλώσσασι,
 κουδούνιζ καὶ γλώσσασι
 ὕμνουδ τὴν Αὐγῆ.

Ἄναφτε τοὺς γλόμπους, φωτιὰ σ' ἐ Ντιβάνικ,
 καὶ κόφτουν καὶ ἀφτουν,
 Γεράκη, Καλούτση, καὶ τέλλα καπλάνικ,
 βροντάνε κ' ἀστράφτουν.

Ἰστὸ τέμενος τὸ σοδαρό,
 τὸ κοσμοζακουσμένο,
 μπαίνει με καύκαλο γερὸ
 καὶ βγαίνει με σπασμένο.

'Στό τέμενος, ποῦ τὸ κυττᾶ κ' ἔλ' ἡ Μκεδονία,
'σὴν τρισαγίαν κιβωτῶν εὐχθῶ προαιωνίων,
ποῦ χαρμυπόλαις κάνουνε σφώτατα κρανία,
μακάριος ὁ μὲ γερὸν ἀναχωρῶν κρανίον.

Κι' ὅπότεν τῆς κοιλίας ἀγῶν
τοὺς ἐρεθίζῃ μὲ κεντρί,
μακάριος ὁ μὴ φαγῶν
καμμίαν 'στὸ Δοξαπκτρί.

Πάμε νὰ 'δῆς, βρέ Φασουλῆ, τοὺς μυκομένους ταύρους,
τοὺς νέους μεπαρρημιστάς καὶ τοὺς σοφοὺς 'Ισάιρους,
πάμε νὰ 'δῆς τοὺς 'Υπουγούς, νὰ 'δῆς τοὺς Δομεστίχους,
καὶ τοὺς Λαχανοδράκοντας καὶ τοὺς Σκαρντάπηγους.

Ὁ Καραπάνος οὐμλεῖ τρομάζοντας τοῦ Φασουλῆ.

Εἶμαι Σκαρντάπηγος, φῶθηρον τοῦ κόσμου,
καὶ τὸν ὑψηλότερο τὸν κυττᾶω 'μπρός μου
νάνο, Διλιπούττειο, κοντορεδιθούλη...
εἶμαι Σκαρντάπηγος, παίζω τὸν κρυφτούλη,
κι' ἔλοι 'στὴ Βουλῆ σκούζου ἀφελῶς:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

'Πίσω σὲ κολώναις τὸ κεφάλι σκῶθω
καὶ μικραίνω κάπως τὰ μακρὰ μου σιέλη,
πλὴν ἐγὼ σὺν γίγας τῆς κολώναις κρύβω,

καὶ γελῶν γὰρ τοῦτο κ' ἀφανείς κ' ἐν τέλει,
κι' ἔλοι 'στὴ Βουλῆ σκούζου ἀφελῶς:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

'Πίσω σὲ κολώναις πρὸς κρυφτοὺς ὀργῶ,
παίζω τὸν κρυφτούλη, κωλυσιεργῶ.
'Πίσω σὲ κολώναις γὰρ τὸν Κόντε μαρομαί
καὶ κυττῶ κρυμμένους ἀν' 'στους ἄλλους φαίνομαι,
κι' ἔλοι 'στὴ Βουλῆ σκούζου ἀφελῶς:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

'Πίσω σὲ κολώναις τὸν Κορραϊτῆ σκάνω
κι' ἔλοι τᾶ τοῦ κάνω,
πλὴν αὐτὸς μὲ βλέπει μὲς 'στὸ πατριντὶ
καὶ μοῦ λέει: σ' εἶδα, μαστρο-Κωνσταντῆ,
κι' ἔλοι 'στὴ Βουλῆ σκούζου ἀφελῶς:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

Πῶς μ' εὐρίσκου εύκολα, πῶς μὲ βλέπου ἔλοι,
τέτοιο μπόι κρύβεται; σκούζου οἱ διαβόλοι.
Πάψε τοὺς κρυφτοὺς σου... μπόι σὺν κ' αὐτῶ
δὲν 'μπορεῖ νὰ παίζῃ ὀθόλου τὸν κρυφτό,
κι' ἔλοι 'στὴ Βουλῆ ψάλλου ἀφελῶς:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

'Πίσω σὲ κολώναις μοναχὸς θὰ κρύβωμαι
καὶ θὰ ξεροτριβῶμαι.
Δὲν ἀφίνω τὸν κρυφτό, ὀθόλου δὲν μὲ μέλει,
κι' ὀρατὸς ἂς γίνωμαι σ' ἔλους τοὺς ἐν τέλει,
κι' ἂς ἀφανῶ μ' ἔλους κ' ὁ Τραυλός:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

'Ο Κορραϊτῆς σήμερα πρέπει νὰ τοιμπάρη,
θέλει καὶ 'στὴ ζάχαρι νὰ προσθέσῃ βάρη,
πλὴν ὁ Σκαρντάπηγος τέτοια δὲν σπκόνει
καὶ μεγάλο πάτερο σὺν κ' αὐτὸν φουκτόνει,
κι' ἔλοι τότε λέν, μὰ κ' ὁ Σιγηλός,
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

'Ἡ Βουλῆ 'στὸν Κόντε δὲν θὰ στέηρ δούλη,
κρύβωμαι καὶ πάλι, κάνω τὸν μικρούλη.
Γίνομαι καὶ γίγας, πλὴν καὶ τὸσοσ δά,
παίζω καὶ τὸ μέρος πρώτο Σανίδα,
κι' ἔλοι δειγνόντες με κρυφτοὺν δειλῶς:
νάτο τὸ λελέκι, νάτος ὁ 'ψηλός.

Εἶμαι Σκαρντάπηγος, ἀλλὰ καὶ μικρούλης,
κι' ὅταν οἰκουρῆ νοσῶν ὁ σεπ τὸς πακπούλης,
τότε χάριν μοναχὰ τοῦ κοινοῦ συμφεροντος
ἐγὼ παίζω τὸν κρυφτό πρὸς χαρὰν τοῦ γέροντος,
κι' ἀντηχεῖ ζουρνὰς καὶ γλυκὴς αὐλός:
νάτος ὁ 'ψηλός, νάτος ὁ 'ψηλός.

Π. — Εἶδες τὸν Σκαρντάπηγον;
Φ. — Τὸν εἶδα μετὰ τρῶμου
κι' ἔθαμάμας κ' ἀπόρησα κ' ἔκανα τὸν σταυρὸ μου.
'Ω σεῖς τεχνάσματα κρυφτῶν καὶ παιδιῶν ἀκάτων.
Π. — Μπρὸστα σου τώρα κῦτταζε... νὰ κ' ὁ Λαχανοδράκων!

Ο Θεωδωρὸς λαλῶν μὲ τόνον ὑψηλόν.

Λέγομαι Λαχανοδράκων, τοὺς θεσμούς ἐπιτηρῶ
καὶ τὰ λόγια φρουρῶ,
κί' ἤθελα νὰ ξεσπιθώσω κατὰ πάσης ζήτησ ἑστειρας,
κί' εἰς μικρὸν πιθάριον
νὰ σαρκίσω τῆς Κερκίρας
τὸν Πρωτοσπαθάριον.

Ρίξτε τὸν ὄσιον τῶρα πρὸς ἐμὲ φρονεῖτε φίλα,
κί' ἂν δὲν πείρη μὲ τὰ λόγια, μὲ νὰ πείρη μὲ τὰ ζῆλα.
Πρῶτα πρέπει 'στὸ Κορδόνι νᾶσαι Σανιδάριος
καὶ κατόπιν Λογοθέτης καὶ Κουβικουλάριος,
κί' ὡς τοιοῦτος νὰ παρλάρη, κί' ὡς τοιοῦτος νὰ βαρύνη...
λέγομαι Λαχανοδράκων, Στρατηλάτης τῆς Εἰρήνης.

Γουναράκη μου χρυσέ, καλύμηά του Κορδονίδη,
τάπες καὶ τοῦ Στρατηγού, τάπες καὶ τοῦ κὺρ Λεβίδη,
τάπες καὶ τοῦ μπάρμπα Στάθη, τάπες καὶ τοῦ Πετμεζά,
τάπες καὶ 'στου ἄλλου ὄλου, τοῦ μου 'φέβησαν χαζά.
Σὺ Δομέστιχος θὰ γίνης; Γ'πουργός, Καθηγητής...
λέγομαι Λαχανοδράκων, τῆς Εἰρήνης μαχητής.

Πῶς σὰς φαίνεται καὶ τοῦτο; νὰ θυμῶνῃ κί' ὁ Κορμάτης,
ζαχαρένιος Στρατηλάτης;
Κορφοτάκι, μὴν πεισιμῶνης,
κί' ἔλα μου γιὰλό γιὰλό...

κάθε τόσο νὰ θυμῶνῃ
δὲν σοῦ κάνει καὶ καλό.
Σὰν δὲν ἔχρη ἀπαρτία τοὺς θυμούς σου νὰ κρατῆς...
λέγομαι Λαχανοδράκων, τῆς Εἰρήνης νικητής.

Σὺ πρωτοπαλλήκαρό μου, πρῶτε μου Γραμματικέ,
Κώστα μ' Ἀγγελόπουλέ μου,
ποῦ σοῦ πρᾶβη; ἄγγελέ μου
ἓνα βράδυ τὸν ζακέ,
πρῶτος εἰς τὸ βῆμα πῆδα καὶ ποτὲ μὴν ἀπαυδάς...
λέγομαι Λαχανοδράκων, τῆς Εἰρήνης Σανιδᾶς.

Γελά σοῦ γελά σοῦ, ξεφανίζου μωριστόμοι φωναί,
Κωνσταντίνε Καραπάνε, Σακραντάπηχε τρανέ.
Κί' ὅταν ὁ Λαχανοδράκων ἀναπαύεται κατ' οἶκον
μόνος σὺ κατὰ καθήκον
ἢ κατὰ μ' ἄλλου ὀλοένα
παίξε τὸν κρυφτό γιὰ μένα.

Κί' ἂν ὁ Κόντες ἀγριεύῃ κί' ὀμιλῇ γιὰ σὲ τραχέως,
μὴ σκοτιζέσαι γι' αὐτό
κί' ὄλο παίξε τὸν κρυφτό,
κί' ἀπὸ γίγας νὰ κοιταίνης καὶ νὰ γίνεσαι Ζαχαρίας.
Καύβου κρύβου γιὰ νὰ πάρης τὸ βραβεῖον τοῦ κρυφτοῦ...
λέγομαι Λαχανοδράκων στρατοπέδου ζηλευτοῦ.

Τί μὰς λέν οἱ Σακραντάτοι πῶς χρειάζονται στρατοί;
κί' ἂν μὰς λέν αὐτὰ καὶ τί;
κί' ὁ κρυφτός καλὰ κρατεῖ.

Κί' ἂν στρατοῦς ἐπιθυμῶν οἱ γενναῖοι πατριῶται
πῶς δὲν ἄφησαν ἐμὲ νὰ τοὺς ἐκαν' ἀπὸ τότε;
Μάρς, στρατὲ μου Κορδονάτε... νέας νίκαις ἀναγγέλλω,
καὶ τῶν Πορφυρογεννητῶν νομοσχέδια δὲν ἄγγελλω...
Μάρς, στρατὲ μου Κορδονάτε, καὶ τοὺς φόρους μὴν ἐγκρίνης...
λέγομαι Λαχανοδράκων, Σακαράκας τῆς Εἰρήνης.

Μάρς λοιπόν, κί' ἂς πέσουν κάτω φορομπήκαται σὰν κί' αὐτοὺς
μὲ σανιδᾶ, μὲ παρλάται, μὲ ξενύκτια, μὲ κρυφτούς.
'Στὸ Πολίτευμα φωνάζου ὁ κρυφτός πῶς δὲν ἀμαρζέει,
κί' ἐγὼ λέγω πῶς ἐκεῖνο μόνον ὁ κρυφτός τὸ σώζει,
κί' ὅποιος κρύβεται θὰ γίνη μετ' ὀλίγον φανερός...
λέγομαι Λαχανοδράκων τῆς Εἰρήνης φλογερός.

Γιὰ κρυφτοὺς ἐπιτηδεῖται 'στὸ Κορδόνι θὰ σαλπίσω,
μάρς, κρυφθε σὲ κολώναις κί' ἀπ' τὸ δάκτυλό σας 'πίσω.
Κί' ἂν ἐμε, καθὼς γνωρίζει κάθε φίλος συμπολίτης,
μ' ἐξηθύνουν ὀλίγον πυρετός κί' ἀμυδαλίτης,
μὲ καὶ 'στὸ μπάλκινον 'βγήκα μ' ἄνθος μινδαλίνας 'στὸ στήθος
καὶ τοῦ συλλαλητηρίου προσεφώνησα τὸ πλῆθος.

Καὶ 'στὸ Παρλαμέντο πῆγα κί' ἐκαμά κί' ἐγὼ ξενύκτι
γιὰ νὰ κόψω τὸν ἀέρα τοῦ κυρίου φορομπήκατη
καὶ μ' ἀμυδαλίτης πρημέναις
τὰς ὄφρυς τὰς ἐπλημέναις
ἐταπεινώσα τοῦ Κόντες, τοῦ λαλοῦντος προπετός...
λέγομαι Λαχανοδράκων, τῆς Εἰρήνης Ἄετός.

Π.—Τὸν ἄκουσα τὸν Θεωδωρῆ;
Φ.— Τὸν ἄκουσα μὲ πρόμο...

Λαχονοδράκων φοβερός, ποῦ ξαναπῆρε δρόμο.

Π. — Εἶχε κι' ἀμυγδαλιτῖδα, κι' ὅταν τὸν μπαμπακῆ
τὸν εἶδαν 'στὴ Βουλῆ,
καλῶς τονε κι' ἀμύδαλο τοῦ φώναζαν οἱ φίλοι
μὲ μειδῶντα χεῖλη.

Φ. — Ἄκουε ἐκεῖ μὲ πυρετὸ νὰ 'βῆ και 'στὸ μπκλόνη;

Π. — Τὸν ἐβλεπα μὲ θαυμασμὸν ὅταν μᾶς προσεφώνει.

Σὰν μᾶς εἶδε, Φασουλῆ,
'πῆρε φόρα και φωτιᾶ,
κι' εἶδαμε τὸν μπαμπακῆ
μὲ ρεπούμπλικ στακτιᾶ.

Καὶ μὲ πυρετὸν ὠμίλει...
διῶμα νὰ πολυλογᾷ,
τὸν ἐθαύμασαν οἱ φίλοι,
τὸν ἐθαύμασαν κι' ἐγὼ.

Μὰ κάπως ἀδιάθετος μᾶς φάνηκε κι' ἰσχνός
κι' ὀλίγον τι βραχνός,
κι' ἐκ τούτου δὲν εἰμπόρεσε γιὰ φόρον μαμφεστα
κι' ἔλλα πολλὰ νὰ μᾶς εἰπῆ,
κι' ὁ Μονοκροσός κι' οἱ λοιποὶ
μᾶς εἶπανε τὰ ρεστα.

Φ. — Ἄπο πυρετούς ὁ γέρος δὲν ἰδρόνει, κακομοίρη,
κι' ἕνας λόγος ἀπὸ βῆμα, μπκλόνη και, παραθύρι,
περὶ τῶν θεσμῶν τῆς γῶρας και κατὰ τοῦ Θεοτόκη
εἶναι γιὰ τὸν Κορδοῖνη εἴκοσι κινῖου κόκοι.

Κόντες Πρωτοσπαθάριος και μέγας Καγκελάριος.

"Ολοι τοῦ Νυμφῶνος ἐξω,
θέλω στράτευμα και στόλο,
και μοῦ κάπνισε νὰ παίζω
Πρωτοσπαθαρίου ρόλο.

Τὸν στρατῶνα θέλω σῆπτι,
βγάξω σμῶκινε, βγάξω φράκ...
εἶμαι Κόντες, κι' ἐγὼ μύτη
Συρακὸ Ντέ-Μπερζεράκ.

'Πίσω 'πίσω... δὲν ἀκούω
και παίζεις ἀνακρούω.

Φινακλέντε δὲν θ' ἀφήσω τὸν παπποῦ τὸν Ντεληγιάννη
τὰ δικὰ του νὰ μοῦ κἀνη,
κι' ὕστερα νὰ κακρωῆ και νὰ κοκορευεταί...
ἴσοι φίλοι μ' ἀγαπᾶτε 'στὸ ξενίτικι ρέβετε.

'Εγὼ τώρα θὰ τρανάζω,
ἐγὼ τώρα θὰ συντάξω
τὰ στελέχη, τὰς μονάδας, τὰς δεκάδας τοῦ στρατοῦ...
μάρε, ἐμπόρε μὲ τὰ ταμπούρα... ραπατάου ραπατοῦ.

Δύσει και Λεβάντες φρίττει
μὲ τὸ νέο κατατρακῆ...

εἶμαι Κόντες, κι' ἐγὼ μύτη
Συρακὸ Ντέ-Μπερζεράκ.

'Κρύφτηκαν οἱ Κορδοῖνοι, μὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πάνε;
θὰ τὸν κἀνο τὸν στρατό...
Κωνσταντῖνε Καραπῶνε,
μὴ μοῦ παίζης τὸν κρυφτό.

Νέας κωλυσεργίας ἐπινόησε και κάμε,
γιατὶ φαίνεσαι, καυμένε,
και κατέβα, θὰ σοῦ λένε,
Σαραντάπηχε, νὰ φῆμε.

Σύρτε 'στῆς κολώναις 'πίσω
κι' ἐκστρατείας θὰ σαλπῖσω,
και θὰ χάσετε μαζὶ μοῦ και Παρακκεῖη και Τρίτη...
μάρε, ἐμπόρε, φοροῦ λὰ βράκ...
εἶμαι Κόντες, κι' ἐγὼ μύτη
Συρακὸ Ντέ-Μπερζεράκ.

Βάζω φόρους... δὲν μὲ μέλει,
κι' ὅποιο θέλει και δὲν θέλει
γιὰ τοὺς φόρους ἄς φωνάζη, γιὰ τοὺς φόρους ἄς σφυρίζη...
μάθετε σὰν τοὺς Κινέζους νὰ χορταίνετε μὲ ρύζι.

Θάλλει τῆς ἐλαίας κλάδος,
θάλλει τῆς ἐλαίας κλών...
εἶμαι Κόντες, εἶμ' Ἐσπάδος,
εἶμαι τοῦ Ροστάν Αἰγκλόν.

Φ. — Τὸν ἀκούεις, Περικλέτο;

Π. — Τὸν ἀκούω, Φασουλῆ...
μὲ τοὺς λόγους του τὸν τῆρον και τὴν φρίκη προκαλεῖ.

Και κατηγορητήρια θ' ἀκούσῃ μετὰ φρίκης,
κατηγορεῖ Μερλόπουλον ὁ κύριος Βοζίκης,
Βοζίκην δὲ Μερλόπουλος, και γίνετ' ἕνας θρῆνος,
κατηγορεῖ κι' ὁ μὲν κι' ὁ δέ, κατηγορεῖ κι' ἐκεῖνος.

'Ο Κόντες δὲ κατηγορεῖ τοὺς μείζονας κι' ἐλάσσονας
και γέρους κωλυσεργῶν και τῆς Ἀργουῆ Ἰάσωνας,
μείζονες δὲ κι' ἐλάσσονες μὲ λόγους τῶν ραχδαίους
τοὺς φόρους τοὺς βερρεῖ βαροῦν
κι' ἀμειλιτικοὺς κατηγοροῦν
τὸν Κόντε και Σιμόπουλον, τοὺς δύο Ζεβδαδαίους.

Κατηγοροῦν και τὸν φερατὸν Καλαβρυτινὸ
πῶς ἔγινε στωμίλος
και πρῶτος πάλι φίλος
μὲ τὸν Σιμοπουλάρι και μὲ τὸν Συρακὸ.

Κατηγοροῦν... ἀμμ' τί θαρρεῖ;
κατηγοροῦ, κατηγορεῖ,
και κατηγορητήρια κατακυλοῦν μοιραῖα,
κι' ὅπως σοῦ τόπα κι' ἄλλοτε,
δοῦλε Βουλῶν εὐζῶτε,
κατηγοροῦν τὴν γάταμας και μᾶς τὴν λένε γατῖα.